

Folketingets Sundhedsudvalg

Folketingets Sundhedsudvalg har den 7. december 2009 stillet følgende spørgsmål nr. 216 (Alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Sophie Hæstorp Andersen (S).

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K
Tlf. +45 7226 9000
Fax. +45 7226 9001
E-mail sum@sum.dk
Hjemmeside www.sum.dk

Spørgsmål nr. 216:

"Med henvisning til den på SUU alm. del - bilag 9 internt omdelte henvendelse bedes ministeren oplyse, hvilken myndighed der i sidste ende skal afgøre, når borgere klager over manglende udredning og behandling i sundhedsvæsenet. Vil det i fremtiden være en sag for Patientombudsmanden i og med, at ministeren vil foreslå, at der i fremtiden skal kunne klages over "systemfejl"? Eller vil denne gruppe af borgere fortsat ikke kunne få deres sag behandlet?"

Dato: 25.marts 2010
Kontor: Sundhedsjuridisk Center
J.nr.: 0909400
Sagsbeh.: JVI

Svar:

I henhold til sundhedsloven er kommunerne og regionerne forpligtet til at tilbyde borgerne sundhedsfaglig behandling, når de får behov for det. Det er sundhedsvæsenets institutioner og personale der afgør, hvilken form for undersøgelse og behandling, der vil være relevant. Heri ligger også muligheden for at afvise, at der er noget behov for undersøgelse eller behandling. Man kan med andre ord ikke som patient forlange en bestemt behandling.

Patientklagenævnet har efter kapitel 2 i lov om klage- og erstatningsadgang indenfor sundhedsvæsenet til opgave at behandle klager over sundhedspersoners faglige virksomhed, herunder undersøgelse, diagnostik og behandling. Patientklagenævnet har også mulighed for at tage stilling til klager over, at en sundhedsperson ikke iværksatte en bestemt undersøgelse eller behandling. Patientklagenævnet tager stilling til, om sundhedspersonen har udvist den fornødne omhu og samvittighedsfuldhed, og hvis dette ikke er tilfældet, udtaler Patientklagenævnet kritik af sundhedspersonens faglige virksomhed. Patientklagenævnets vurdering i konkrete sager er således bagudrettet, idet nævnet tager stilling til den sundhedsfaglige virksomhed, der er udøvet.

Det tilkommer ikke Patientklagenævnet at vurdere en patients fremadrettede behov for behandling, hvilket jeg heller ikke mener, vil være hensigtsmæssigt. Det skal ikke være en forudsætning for en patients adgang til at modtage behandling, at Patientklagenævnet eller et andet klageorgan først har truffet en afgørelse herom. Alle, der har behov for behandling, skal også have adgang dertil, og det er som nævnt regionerne og kommunerne, der har det overordnede ansvar for at tilbyde den relevante behandling.

Med det nye patientklagesystem, som jeg har fremsat lovforslag om, får patienterne blandt andet en ny adgang til at klage til Patientombudet over sundhedsvæsenets sund-

hedsfaglige virksomhed. Der bliver mulighed for at opnå en vurdering af, om et behandlingsforløb har været kritisabelt, f.eks. på grund af utilstrækkelig planlægning og koordination eller kommunikationssvigt ved sektorovergange el. lign., uanset om enkelte sundhedspersoner kan kritiseres herfor.

Det vil heller ikke for det nye patientklagesystem være en opgave at tage stilling til en persons fremadrettede behov for behandling.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder / Jane Vinther Brøndum